

Zolorion

Zolorion

Ruben J. Gazet

Auteur: Ruben J. Gazet

Omslagfoto: GerLar Books

Cover bewerking: GerLar Books

Ontwerp binnenwerk: GerLar Books

In eigen beheer uitgebracht bij GerLar Books

Copyright © 2024 GerLar Books

Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd, gedistribueerd, of overgedragen in welke vorm of op welke wijze dan ook, inclusief fotokopieën, opnamen, of andere elektronische of mechanische methoden, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/auteur, behalve in het geval van korte citaten opgenomen in kritische recensies en bepaalde andere niet-commerciële toepassingen toegestaan door de auteurswet. Voor verzoeken om toestemming, neemt u contact op met de auteur. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

Logica brengt je van A naar B. Verbeelding brengt je overal.

Albert Einstein.

1

Mijn blik spatte in flarden uiteen tegen de fascinerende gelaatsuitdrukking van een jonge vrouw die ik niet ouder schatte dan een jaar of twintig. Ik voelde me nogal ongemakkelijk door de verleidelijke blik die me bijna in haar prachtige groene ogen trok. Dat ik op de grond lag en zij over me heen was gebogen hielp ook niet echt en maakte het eerder gênant, mede door de nieuwsgierige blik die ik op haar borsten wierp. Dat deed me instinctief slikken, van onzekerheid welteverstaan, terwijl lange glanzende gitzwarte haren onder haar cowboyhoed vandaan kropen met de intentie mijn wang te kriebelen. Ik was te verbijsterd om die haren weg te veegen en gaf hun vrij spel. Terwijl ze mijn hoofd in haar handen nam, keek de schoonheid me nog steeds diep in de ogen aan waardoor mijn blik van haar borsten bevrijd werd en mijn gezicht van haar kriebelende haar. Haar frisse adem polijstte telkens mijn gezicht, alsof ze magie gebruikte om me te verleiden. Tegelijkertijd snoof ik de geur van een verleidelijke parfum op die me bijna hypnotiseerde en haar daardoor zowat op haar smalle lippen kuste.

Fucksels, Tucker, waar ben je mee bezig man? Je hebt een vriendin, weet je nog?

Alsof ik met die gedachte de betovering doorbrak, stond het meisje op en begon in een taal te praten waarvan ik geen enkel woord verstond. Hoewel ik geen talenwonder ben, was ik er meteen van overtuigd dat dit geen Latijn was. Zelfs met haar stem leek iets niet in orde; die haperde geregeld alsof ze stotterde. Dat was nog niet alles want ze klonk ook als een wegwijsdame van een navigatiesysteem, die maar bleef frunniken aan een apparaatje dat op een smartwatch leek. Af en toe keek ze me nerveus aan, alsof ze bang was om niet in haar opzet te slagen.

De pijneruptie in mijn hoofd, die al aanwezig was toen ik in haar armen ontwaakte, was nu niet meer te harden, alsof er mokers tegen mijn schedel sloegen in een ultieme poging die open te breken. Naar de oorzaak ervan moest ik gissen, want ik herinnerde me niet of ik mijn hoofd ergens tegenaan had gestoten, of dat dit het gevolg was van een avondje stevig stappen met mijn vrienden.

Mijn naam is Danny Tucker. Ik ben tweeëntwintig jaar en kom uit Coffeerville, Alabama. Ik schrijf mijn memoires omdat ik een avontuur beleefde dat ik dolgraag met iedereen wil delen. Ik ben er zeker van dat u tijdens het lezen van dit boek regelmatig zult denken dat ik de allergrootste fantast ben die ooit op aarde heeft rondgelopen. Nou, ik kan u met heel mijn hart verzekeren dat dat absoluut niet het geval is.

Ik was er namelijk zelf bij.

Terwijl er in mijn hoofd van een staakt-het-vuren nog steeds geen sprake was, nam ik het meisje toch in me op. Omdat ik nog steeds op de grond lag, viel me de korte cowboylaarzen die ze droeg als eerste op. Ze waren gefabriceerd van een turquoise leersoort, gecombineerd met twee kleuren bruin. Via de strakke blauwe jeans zocht mijn blik een weg naar boven. Die bleef aan haar riem hangen, om de ronde gesp die versierd werd door een strakke letter E te bestuderen. Aan dezelfde riem zat ook een holster inclusief revolver en dat was de reden dat mijn achterwerk een meter achteruitschoot. De turquoise gilet met bruine schouders en het overhemd van spijkerstof dat ze verder nog droeg, deed er voor me niet meer toe omdat ik wist waar ik was: *Het Wilde Westen*.

“Ik doe u geen kwaad, hoor.”

Ha, ze had de juiste frequentie gevonden. “Hè?” Meer dan dat kreeg ik niet over mijn lippen. Wellicht was mijn anders zo uitgebreide woordenschat door die vele mokerslagen in mijn brein gereduceerd tot een nietszeggend woordje. Ik weet het niet.

“Dat ik geen kwaad in de zin heb.”

Het meisje praatte wel, maar de stem die ik hoorde liep niet synchroon met haar lippen, alsof ik naar een personage in een barslechte nagesynchroniseerde film keek.

“O,” hakkelde ik, terwijl ik probeerde op te staan. Twee woordjes. Yay, er zit progressie in.

De jonge vrouw stak me direct de helpende hand toe, maar ik kon me niet bewegen. De onwerkelijkheid drukte een veel te dikke stem-pel op mijn gezonde verstand en ik hoopte dat de afdruk niet al te lang zichtbaar bleef.

“Bent u oké?” Opnieuw had de stem moeite om haar bewegende lippen bij te houden.

“Ja, ik heb me nog nooit beter gevoeld,” antwoordde ik cynisch. Kijk eens aan, mijn woordenschat vindt zichzelf terug.

Het meisje fronste en hielp me overeind. Meteen overhandigde ze me het apparaatje dat ze al een tijdje in haar hand hield. Ik bekeek het ding aandachtig, maar ik had geen benul wat ik er mee aan moest. Het leek op een smartwatch, maar dan zonder bandje.

“De coviladis kunt u gewoon om uw pols dragen,” meldde ze via het apparaatje. “Zo kunt u me verstaan en ik u. Leg de coviladis op uw pols en dan drukt u het knopje aan de zijkant in.”

Ik deed haar na en de coviladis zette zich in een seconde aan mijn pols vast. Niet in mijn vlees, maar via een mechanisme dat eruit kwam en niet meer losging. Ook niet, toen ik het knopje indrukte dat leek op het opwindknopje van het vintage horloge van mijn vader. Ondertussen legde ze nog een functie uit. “Als u dit klepje bijvoorbeeld omhoog drukt en erdoorheen kijkt kunt u ook bijna alle talen lezen die hier gesproken worden.”

“Handig,” concludeerde ik. Nu begreep ik ook waarom zij eerder zo mechanisch klonk en de stem er hopeloos achteraan hobbelde. Dat ik gewoon Engels kon blijven praten, was perfect. Dit was een heel gave gadget. Misschien was het iets voor thuis.

Maar... waar was thuis?

“Coviladis staat trouwens voor Computerized View and Language Distractor,” voegde zij er als laatste nog aan toe.

“O,” antwoordde ik ietwat ongeïnteresseerd, niet omdat mijn woordenschat weer volledig verdween, maar omdat mijn blik een prairie afzocht waar her en der wat struiken groeiden. Een riviertje, dat doorsneden werd door een houten bruggetje, kronkelde als een kilometerslange slang door het landschap. In de verte viel mijn blik op een of andere diersoort dat me onbekend was en aan de verre horizon nam een gebergte het landschap over. Voor even waande ik me in het Wilde Westen, maar hoewel alles daar op wees, vertelde

mijn gevoel me dat ik beslist niet meer in de Verenigde Staten van Amerika was.

De lucht had een paarsachtige vloed en wolken zag ik niet en de vliegende schotels negeerde ik omdat die gewoonweg niet bestaan. Later werd me verteld dat Zolorion een atmosfeer met een unieke samenstelling met gasmoleculen heeft die op een specifieke manier reageren op het licht van de nabije maan Naetera. Deze reactie veroorzaakt een betoverende paarsachtige gloed in de lucht, die de planeet een mystieke uitstraling geeft, terwijl de verschillende golflengten van licht op unieke wijze door de atmosfeer worden verspreid, wat resulteert in het paarsachtige kleurenspectrum.

Een vreemd gezoem deed me omdraaien en ik vond dat de ovale portaal er nogal buitenaards uitzag. Dunne zigzaggende witte lijnen klommen als nerven in een blad door de blauwe kleur van de ene kant naar de andere, gevolgd door vreemde tekens die als letters in neonreclame oplichten. Dankzij de coviladis werd alle abracadabra omgezet naar leesbaar Engels.

Dit portaal creëert voor u oneindig veel kansen, creëert u diezelfde kansen ook voor uw planeet?

Ik ben een slimme jongen, maar ik kon geen zinvolle redenen bedenken waarom men een portaal midden op de prairie neer zou zetten. Ook begreep ik niet wat het me wilde vertellen. Misschien had het iets te maken met het cowboystadje even verderop. Ik wilde het net aan de jonge vrouw vragen toen het portaal oploste als sneeuw voor de zon.

“Deze is óók van u,” verkondigde ze en ze overhandigde me een boek van ene Harlan Coben en iets vertelde me dat ik daar pas aan begonnen was. Ik bladerde er eventjes vluchtig doorheen, maar de tekst en titel zei me helemaal niets. Nog niet, maar de titel luidde ‘De Vreemde,’ en vreemd was het hier zeker.

Zuchtend liet ik me weer op de grond zakken. Ik was volledig van de kaart, iets wat me maar zelden overkwam. Waar ben ik? Wat is me overkomen? En wat staat me hier nog te wachten? Ik kon die vragen nog niet beantwoorden, maar mijn gevoel vertelde dat het niet veel goeds beloofde. Het was een gil van de jonge vrouw die me weer tot de orde riep terwijl ze haar handen voor de mond sloeg.

Tot zover de stoere cowgirl.

“Wat is er?” vroeg ik geschrokken.

“U bloedt,” antwoordde ze naar mijn hoofd wijzend.

Mijn hand ging als vanzelf naar mijn achterhoofd en ze had gelijk, want het bloed droop van mijn vingers.

“Laat me u helpen. In de stad is een dokter en die kan uw hoofd in het verband zetten.”

“Dadelijk,” antwoordde ik vastbesloten terwijl ik een mouw van mijn fleurige overhemd scheurde en dat om mijn hoofd bond. Naar mijn smaak was het overhemd met bloemenpatroon iets te veel van het goede, maar ik besloot het te dragen omdat mijn vriendin vond dat het me goed stond. En wie ben ik om een vrouw tegen te spreken.

“U bent écht niet goed uit het ruimteschip gestapt,” zei het meisje. “Treetje gemist misschien?”

Tuurlijk. Ik ben een jongen die voor heel veel zaken openstaat, zoals bijvoorbeeld het bovennatuurlijke. Ondanks dat gegeven, zocht ik nog steeds naar een rationele verklaring voor mijn aanwezigheid hier. Ik krabde nog maar eens achter mijn oren. Ruimteschip? Dat mens kraamde wel een hele hoop onzin uit en... oh, wacht eens even. Die klootzakken. Ik zat in Candid Camera en besloot het spelletje mee te spelen. “Ik heb geen treetje gemist. Ik land altijd op mijn hoofd.”

De jonge vrouw trok zich echter niets aan van mijn antwoord en hield voet bij stuk. Ik wist alleen haar naam nog niet.

“Er is vast iets fout gegaan.”

Wie is hier nu werkelijk in de war?

“Och, ja natuurlijk,” zuchtte ik. “Ik weet het weer, Scotty drukte een verkeerd knopje in.”

“Ziet u nou wel.”

“Welnee zeg,” ging ik verder. “Het is allemaal flauwekul wat ik zeg. Ruimte... eh ruimtedingen bestaan niet.” Neem me niet kwalijk voor mijn gehakkel, maar dat doe ik wel vaker wanneer ik onzeker word. Dan zet ik vaak het woord ding of het meervoud ervan achter sommige woorden. Ik kan er ook niets aan doen.

“O, jawel hoor,” antwoordde de jonge vrouw stoïcijns. “Kijkt u daar maar eens.” Ze wees naar de nog steeds paarsachtige lucht en ik zag overal vliegdingen rondvliegen die ik daarnet niet had gezien.

Herstel: niet wilde zien. Candid Camera had het groots opgezet. Dit moet een aardig duitje gekost hebben.

“Of course! En mijn naam is Obi Wan Kenobi.”

“Welkom Obi Wan Kenobi.”

“Nee, joh. Mijn naam is Danny Tucker en niet Obi Wan Kenobi.”

“Maar u zei...”

“Dat was een grapje,” onderbrak ik haar.

“U bent heel grappig”, Obi Wan Kenobi.”

“Danny Tucker,” benadrukte ik stevig.

“U bent heel grappig,” Danny Tucker.”

“Dat weet ik. Maar laten we nu de rollen even omdraaien, om in termen van toneel te blijven,” opperde ik. De knipoog die ik haar schonk was in mijn ogen duidelijk genoeg om haar te laten weten dat ik me niet zomaar in het ootje liet nemen. “Waar ben ik?”

“In Vestillon,” antwoordde ze eindelijk. Mijn naam is Chassidy Eastwayne.”

“Vestillon?” vroeg ik fronsend. Daar had ik nog nooit van gehoord. “Waar in hemelsnaam ligt dat?” Ik bleef me van den domme houden, want mijn vrienden hielden er wel van om een goeie grap met me uit te halen en dat later op het web te plaatsen. Zaten die hier soms achter in plaats van Peter Funt? - of wie die show tegenwoordig ook mocht presenteren. Ik keek om me heen of ik misschien een van mijn vrienden kon ontdekken, maar behalve Chassidy, als dat tenminste haar ‘echte’ naam was, was er niemand. Ach, wat maakte het ook uit. Voor ik het in de gaten had, zat ik weer thuis op de bank naast mijn vriendin. Daarvan was ik overtuigd. Ik wilde geen spelbreker zijn en zo hadden mijn vrienden ook een beetje pret. Ik zag het filmpje binnenkort wel op YouTube voorbijkomen.

“Op Zolorion,” antwoordde Chassidy gemeend.

“Zolorion? Natuurlijk.”

Chassidy verwierp mijn sarcasme en gebaarde dat ik haar moest volgen. “Ik wil dat je even naar de dokter gaat. Daarna stel ik u aan mijn vader voor.”

Zover kwam het echter niet omdat een oorverdovend lawaai plotseling het landschap vulde. Chassidy bleef als versteend staan en wees naar het naderend onheil. Terwijl een grote zwarte hovercraft met een ongelooflijke snelheid richting de stad zweefde, greep ik

Chassidy's hand vast om haar in veiligheid te brengen. Het lucht-kussen voertuig was echter snel en de piloot zo handig dat hij Chassidy met een lasso ving en aan boord trok. De als Lone Ranger verkleedde acteur richtte een revolver op me, en zoals het een geboren toneelspeler betaamd, liet ik me vallen en bleef voor dood liggen en wachtte op applaus of iets dergelijks. Van dat alles, kreeg ik helemaal niets.

Viel me dat even tegen.

Ik opende mijn ogen en staarde verschrikt in de loop van de revolver. Hij haalde de trekker over, waardoor er een vlaggetje uit de loop kwam met het woordje 'PANG' erop. Ik staarde de leukerd aan en kon mijn ogen niet van het enorme litteken houden dat van oor tot oor liep. Hoewel dat natuurlijk nep was, zag het er best levens-echt uit. Knap stukje werk van de grimeur.

De bandiet schaterde het uit van het lachen en stapte weer in de hovercraft. De reden dat ik me niet meer kon bewegen, moet ik u schuldig blijven. Misschien was het een truc of zo, want mijn benen voelden loodzwaar aan alsof ik ijzeren schoenen droeg. Hoe die truc precies werkte, moesten ze me na afloop maar vertellen.

De Lone Ranger, die ik niet als een bekende van me herkende, stootte met zijn machine weg en was er de oorzaak van dat een opspattende steen tegen mijn hoofd sloeg. Ik proefde zand en bloed en had niet eens in de gaten dat mijn omgeving vervaagde.

2

Er was al een hele dag voorbijgegaan voor ik mijn ogen weer opende. Het idee van Candid Camera had ik al overboord gegooid. Toch werd er wel heel veel moeite in deze grap geïnvesteerd, want dat ik me op een vreemde planeet zou bevinden, was natuurlijk complete onzin. Er speelde beslist iets anders en dat zou mijn gezond verstand weldra bevestigen.

Om mijn voorhoofd zat verband, maar mijn kop stond nog steeds op standje ontploffen. Mijn tong was van leer en ik was dan ook als een kind zo blij met het water dat me werd aangeboden. Het voedsel dat op het nachtkastje stond zag eruit als fruit en gaf me een energie die ik niet kende. Mijn blik bleef hangen op het groene shirt dat ik aanhad en me absoluut niet stond. Melanie had het zonder aarzeling van mijn lijf getrokken. Melanie is Melanie Christopherson en zij is mijn vriendin met wie ik al een jaar samenwoonde.

De acteur naast het bed had een volle zwarte baard met hier en daar wat grijs en een blik dat op onweer stond. Ik slaakte een kreet van afschuw.

Ziet u wel, de rol van held was me echt op het lijf geschreven.

De acteur droeg verder een donkerbruine lederen outfit, waarover een zwarte leren cape was geslagen. Ook hij droeg een gesp met de letter E. Om zijn hoofd was een rode bandana gebonden en hij deed me denken aan de leider van een motorbende. De heer in leer hield ook al een revolver in zijn hand en dat was nog een reden om bang te zijn.

“Alsjeblieft, meneer in leer. Niet schieten,” smeekte ik met trilende stem. “Ik ben nog zo jong. Ik doe het bijna in mijn broek.”

Ik doe het bijna in mijn broek. Dat is lachen, nietwaar? Alsof de scenarioschrijver het had bedacht. Wat ben ik goed, hè?

“Nou, daar zullen we gauw genoeg achter komen. Kom met me mee. Wat is uw naam?”

Deze acteur wist allang mijn naam, maar ik vertelde hem toch hoe ik heette.

Lol!

“Dit is geen toneelstuk, jongeheer Tucker.”

“Hè?” Ik volgde de man naar buiten. Ik wist de naam van de heer in leer nog steeds niet. “Hoe bedoelt u, meneer eh...?”

“Net wat ik zeg. Dit is geen toneelstuk. Wie heeft jou dat wijsge maakt, Tucker?”

“Nou, eh, niemand. Maar jullie doen prima werk, hoor. Niet van echt te onderscheiden. Klasse! Wanneer verschijnt dit op YouTube? Wie is de regisseur? Ken ik hem? Is het toch Peter Funt? Ik wil hem graag mijn complimenten geven.”

Vanuit het niets trok de heer in leer zijn wapen en ik dook meteen naar de grond, want ik wilde nog niet dood. Dat ik de stront waarin mijn hoofd viel niet had gezien maakte het er alleen maar echter van. Was het van een paard? Het leek er wel op. Ook de doodgeschoten vogel die voor mijn neus op de grond viel leek echt. Ik wist de soort niet want ik had zo’n vogel nog nooit gezien. Het was een soort groene flamingo van het formaat meeuw.

Fucksels!

“Denk je nog steeds dat dit een toneelstuk is, Tucker?” gromde de heer in leer. Hij wees streng met zijn kin naar de vogel.

Nog steeds op de grond liggend, voelde ik voorzichtig aan de vogel. Hij was echt en ik trok snel mijn hand terug. Ik had het helemaal niet zo met dode dieren. Ook opgezette dieren waren niet van mijn gading.

“Nee,” stamelde ik ten slotte. Daarna stond ik weer op.

“Dan zijn we het daar nu over eens. Loop door en wees niet zo’n watje, Danny Tucker.” De lach die volgde, klonk denigrerend en ik veegde de achtergebleven poep zo goed mogelijk van mijn gezicht.

Vestillon zag eruit zoals ik die kende uit de cowboyfilms met Clint Eastwood of, veel ouder nog, John Wayne. Uit de saloon strompelde een dronkaard met een vreemd uiterlijk die, nadat hij me een blik toewierp, in de waterbak van de paarden kukelde. Er was niemand die hem te hulp schoot. Ik, de koene redder in nood, maakte

aanstalten om dat wel te doen, maar mijn metgezel pakte me zo hard bij de schouder vast dat ik haast door mijn knieën zakte. Ik moest de pijn verbijten, want ik wilde die brombeer niet ongerust maken. De heer in leer keek me afwijzend aan alsof ik een kwajongen was en waarschuwde: "Niet doen!"

Ik wilde vragen waarom dat niet mocht, maar slikte de woorden snel weer in. Ik had het lef niet.

De sheriff stond tegen een paal van zijn gevangenis te hangen en groette ons door met twee vingers aan de rand van zijn hoed te tikken. Door zijn jas opzij te schuiven liet hij me zijn ster en wapen zien en maakte me op die manier duidelijk dat ik in zijn stad geen rotzooi moest trappen.

Waarom zou ik?

Ik schrok me daarna een hoedje van een postkoets, voortgetrokken door dieren die in geen enkel opzicht op paarden leken, die me bijna omverreed. Ik wist nu wel van welk dier de stront kwam. En in iets mindere mate schrok ik van een aantal dames van lichte zeden die mijn jongheer in mijn onderbroek leken te claimen. Dacht het niet dames, die was alleen bestemd voor mijn vriendin.

Melanie, waar ben je?

Als een verlegen jongetje liep ik door, en ik pakte bijna de hand van de heer in leer vast als was hij mijn vader. Ik bedacht me nog net op tijd.

We liepen richting de prairie en daar vertelde de heer in leer dat zijn werkelijke naam Clinton Eastwayne was.

Werkelijk?

Hij bleek ook de vader van Chassidy te zijn en ik hoefde hem niet meer naar de naam van de 'Lone Ranger' te vragen, want daar begon hij me over te vertellen. Zijn bandieten naam was Razor Riley en die gast had het afgelopen jaar al diverse pogingen ondernomen om Chassidy te ontvoeren.

Razor Riley was dus de piloot van de hovercraft die ook de nep revolver op me had gericht. Zijn laatste poging om Chassidy te ontvoeren had dus succes gehad. En het was beslist geen goed teken dat dat in mijn aanwezigheid was gebeurd. In ruil voor haar vrijlating vroeg de schavuit niet om losgeld maar om de alleenheerschappij over Zolorion.

“Waarom alleenheerschappij, meneer Eastwood? Dat gaat u problemen opleveren.”

“Eastwayne!”

“Wat blijft?”

“Mijn naam is Eastwayne. Je zei Eastwood.”

“Dat is ook goed,” zei ik, terwijl de heer in leer zijn hoofd schudde en zijn armen hopeloos ten hemel hief. “Waar was ik gebleven?” ging ik verder.

“Je zei dat dat problemen geeft.”

“Wat geeft problemen?”

“Denk niet dat je grappig bent, Tucker, want dat ben jij totaal niet.”

De grimas die op zijn hoofd verscheen, zag er allesbehalve goedmoedig uit. Ik deed voor mijn eigen veiligheid een stapje terug.

“Dus,” zo ging Eastwayne bulderend verder, “vertel me wat voor problemen ik krijg als ik Razor Riley de alleenheerschappij over Zolorion geef?”

O, ja dat was het.

“Dat is heel eenvoudig. Als u hem dat geeft dan zet hij alles naar zijn hand, en dat is niet goed. Maar als u hem de alleenheerschappij niet geeft, is het ook niet goed.”

“Je klinkt als een filosoof, Danny Tucker. Begrijp jij er zelf wel iets van?”

De goede man deed dat in elk geval niet. De grimas op het hoofd van de heer in leer verdween en daarvoor in de plaats verschenen diepe rimpels in zijn voorhoofd.

Ik legde hem dus in simpele woorden uit dat hij hoe dan ook genaaid werd. Zijn gelaat werd somber en even dacht ik een traan te zien, maar ik kan me vergist hebben. Hij pakte met zijn sterke handen mijn schouders vast en zei: “Je hebt gelijk, Tucker. Ik heb jouw hulp nodig. Als jij werkelijk de held bent, zoals men beweert, moet de missie die voor jou ligt geen enkel probleem zijn.”

Ik dacht dat ik Eastwayne verkeerd verstond, dus ik vroeg hem dat laatste nog een keer te herhalen. Hij deed dat en nu was ik het die zei dat ik hem niet grappig vond. Eastwayne nam zijn rol echter serieus en gaf me daarentegen een voorwerp dat ik liever niet in mijn handen hield.

“Een held heeft dit zeker nodig om mijn meisje uit de handen van Razor Riley te krijgen.”

Hij richtte een pistool op me.

Alweer? Ik stak meteen mijn handen in de lucht.

“Wat is er?” vroeg hij verbouwereerd.

“Ik ben onschuldig,” verweerde ik me.

Eastwayne schudde meewarig zijn hoofd en drukte me dat pistool in de hand. Ik bedankte hem daar vriendelijk voor maar gaf het hem weer terug. Ik houd namelijk niet van wapens. Hij nam het aan en krabde zich meteen achter de oren. Hij wist dat er iets niet klopte. Zodra hij in de gaten kreeg wat dat was, had ik het pistool alweer in mijn hand. Hij duwde me ook een rugzak in mijn handen.

“Ik heb er wat proviand, een veldfles met vers water, een kompas, een aansteker, een landkaart en het boek van Harlan Coben in gestopt.”

“Harlan Coben,” verbeterde ik hem.

“Wat?”

“Het is niet Harlan Coben, maar Harlan Coben. Dat is een schrijver.”

“Dus?”

“Laat maar. Het is niet belangrijk.” Daarna schopte hij me bijna letterlijk zijn stad uit. “De tijd dringt. Je moet opschieten, Tucker.”

“Maar ik ben helemaal geen held, Eastwick,” sputterde ik nog fel tegen. En dat was de volledige waarheid. Thuis of op welke plek dan ook op aarde, durfde ik nog geen spin met blote handen aan te pakken, daarvoor gebruikte ik een van de beste uitvindingen ooit: de stofzuiger.

“Niet zeuren, Tucker! Alles wat je denkt te kunnen gebruiken tijdens jouw missie, stop je ook in deze rugzak. Heb je iets nodig, denk er dan aan en je hebt het in jouw hand. Begrepen? En het is Eastwayne.”

“Ja, dat weet ik ook wel. Dat hoeft u niets steeds te herhalen. Zit er ook geld in?” Ik wees met mijn duim over mijn schouder naar de kleine rugzak die ik al had omgedaan. Daar kon absoluut niet zoveel in als hij beweerde en het voelde aan alsof die nog steeds leeg was.

“Wat?” vroeg de heer in leer.

“Of er ook geld in zit?”

Eastwayne mopperde en liet zijn hand in de zak van zijn jas verdwijnen. Hij haalde er een buidel vol geld uit.

“Prima,” riep ik, “want ik moet zo af en toe natuurlijk wel even een broodje hamburger of Franse frietjes uit de muur kunnen trekken.”

“Wat?”

“Of groenvoer, natuurlijk. Dat is veel gezonder, hè?”

De heer in leer zwaaide ongecontroleerd met zijn armen. “Ik weet niet waar jij het over hebt, Danny Tucker, maar je maakt me helemaal gek.” Hij wierp me de buidel toe, maar die glipte me tussen de vingers door. Het leek onhandig, maar zoiets overkomt iedereen wel eens. Op mijn hoede raapte ik de buidel op want ik verwachtte ieder moment een kogel in mijn kont te krijgen.

“Hansworst.”

Ik negeerde de belediging van de heer in leer en hield de buidel een paar keer hoog in mijn hand. Zo toonde ik hem mijn zelfverzekerdheid.

“Ben jij werkelijk een held, Tucker?” Ik hoorde de wanhoop in zijn stem.

“Nee, dat ben ik niet,” wilde ik zeggen, maar de brombeer nam alweer het woord. “En ik leg het lot van mijn dochter in jouw handen. Ik moet wel zo dom zijn als het achtereind van een mek.”

Wat hij met een mek bedoelde, wist ik op dit punt nog niet.

“Mijn opponenten hebben me ervan weten te overtuigen dat jij de uitverkorene bent,” klaagde de heer in leer, “maar jij bezorgt me alleen maar de nodige hoofdbrekens.” Hij staarde me neerbuigend aan na de gil die ik slaakte.

“Uitverkorene?” piepte ik. Ik beet nog net niet op mijn nagels.

“Precies! Men spreekt al decennialang over deze dag en dat diegene die uit het portaal valt een echte held is en het leven van mijn dochter redt.” De heer in leer liet plotsklaps een ijzingwekkende stilte vallen en daardoor had ik even de tijd om te verwerken dat de poort geen verbeelding was geweest.

Op de achtergrond hoorde ik het hinniken van twee Zoloriaanse paarden, alsof ze me uit stonden te lachen. De beesten van de postkoets leken in niets op paarden, meer op uitgemergelde koeien met een varkensnuit. Terwijl de heer in leer aan zijn baard plukte zei hij:

“Volgens me krijgen mijn opponenten last van hun hersens, want degene die hier voor me staat is niemand minder dan een schijtlijster van het allerergste soort.”

De Zoloriaanse paarden wisten niet van ophouden en voor een moment dacht ik dat ze elkaar moesten ondersteunen om niet om te vallen.

“Dat probeer ik u de hele tijd al te vertellen,” zei ik. “Ik ben inderdaad niet de held die u zoekt. Het zit namelijk zo: ik heb al een vriendin met wie ik wil trouwen, dus misschien moet u maar tot een andere keer wachten. Degene die dan uit de poort kukelt, zal vast een betere held zijn dan Danny Tucker. Dus meneer Eastrain, vertel eerst maar even hoe ik weer thuiskom. Ik heb genoeg van dit toneelstukje.”

“Dit is geen toneelstuk, Tucker, Verdomme! En de naam is Eastwayne! Ik beveel jou de missie te volbrengen. Held of geen held, jij en niemand anders brengt mijn dochter weer naar huis, Tucker. Punt uit! Je loopt via dat bruggetje naar de bergen. De hellebaardier ter plekke verteld jou wat je verder moet doen. Ga, of ik laat je in de diepste kerker van de stad gooien.” Hij mompelde vervolgens nog iets in de trend van: “Want ik wil niet te veel verliezen.”

Ik had geen idee waar dat op sloeg.

Hoewel ik tegen beter weten in hem op andere gedachten probeerde te brengen, wees de heer in leer vastberaden in richting van de bergen. Hij was behoorlijk pissed off, als ik het zo mag noemen. Zijn ogen spuwden vuur en zijn vingers dansten op de kolf van zijn pistool. Dat was voor me het teken om de stoute schoenen aan te trekken. Ik stopte het pistool dat ik had gekregen achter de tailleband van mijn spijkerbroek en ging op stap, niet wetende wat me allemaal te wachten stond.

3

Ik was nog geen drie stappen onderweg in mijn missie of de heer in leer riep me het volgende na: "Pas op voor de geitjes, Tucker."

Die is echt hartstikke krankzinnig mesjogge. Waarom moest ik oppassen voor geitjes? Die beesten doen immers geen vlieg kwaad. Oké, ze knabbelen weleens aan kleding en deponeren met plezier overal hun keutels, maar voor de rest zou ik niet weten wat voor kwaad ze bezaten. Die grappenmaker was beslist de draad kwijt.

De prairie was uitgestrekter dan ik in eerste instantie dacht en het duurde meer dan een uur voor ik bij het bruggetje was. Het gevoel dat ik bij elke stap die ik zette maar een centimeter vooruitkwam, bleef de gehele missie aan me plakken. Ik ging langs de oever zitten en proefde van het water. Het smaakte heerlijk, alleen het visje smaakte bitter. Ik spuugde dat meteen weer uit. Het doorzichtige visje kon zo vanuit het Baikalmeer in Siberië met een schepnetje overgeheveld zijn. Dat meer zit er namelijk vol mee. Ik ben daar nog nooit geweest, maar je leert nu eenmaal veel als je boeken leest of Wikipedia regelmatig bezoekt.

Ik waste het zweet van mijn voorhoofd en vulde de veldfles, die ik onderweg al had leeggedronken, met vers water uit het riviertje. Hopelijk zaten er nu geen ongenode gastjes in.

Terwijl ik over het bruggetje liep zag ik het eerste levende wezen sinds ik op pad was gegaan en hij kwam recht op me afgestormd. Nu werd de waarschuwing van de heer in leer me duidelijk. De mek was zo rond als een varken en leek inderdaad op een geit. De mek liep echter op zijn achterpoten en de horens op zijn kop zagen er vlijmscherp uit, zodat het plezier me ontging om op deze horens genomen te worden. Ik sprong opzij en het dolle beest schoot langs me heen. Een aantal meters verderop kwam hij gierend tot stilstand.

Daar draaide hij zich om en ondernam een nieuwe aanval. Als een toreador ontweek ik die en ik wenste dat ik vergezeld werd door picadors die een spies of speer door de geit konden jagen.

Ik had alleen het pistool en omdat ik nog nooit met een wapen had geschoten, slaagde ik er niet in de geit te raken.

Tja, een beginnende held moet ook leren schieten, nietwaar?

Mocht ik op deze manier doorgaan, dan scheurde de mek me aan stukken, vrat me op en scheidt me in de vorm van honderden keutels over de prairie uit. En dat zag ik niet zitten.

De vijfde kogel trof de mek in de schouder en gierend als een varken dat naar de slachtbank werd geleid, ging die neer. Met dichtgeknepen ogen schoot ik de twee overgebleven kogels uit het magazijn. Alsof ik de revolverheld uit een film was, blies ik de onzichtbare rook uit de loop.

Mijn vinger zocht naar de slagader in zijn hals, maar die klopte niet meer. Ik had een eerste dode op mijn geweten. Het was weliswaar geen mens, maar dat maakte het er niet minder triest om. De werkelijkheid drong meer en meer tot me door, want een beest zoals de mek had niemand kunnen maken. Om mijn avontuur nog ongehoofwaardiger te maken viel mijn blik op een bloem met oranjeappeltjes. Hoewel het fruit wat bitter smaakte, voelde ik de energie als een drug door mijn aderen stromen. Het deed me denken aan het fruit dat ik bij Clinton Eastwayne had gegeten.

Op mijn weg naar de bergen vond ik nog een aantal appels die ik ook in de rugzak deponeerde. Het vreemde aan de rugzak was dat die altijd leeg bleef, maar zodra ik aan een voorwerp of voedsel dacht waarvan ik zeker wist dat het er inzat, verscheen het in mijn hand. Het zou best kunnen dat u nu aan een videogame denkt, en dat deze fantast die frame bij frame naverteld, maar zoals ik aan het begin al zei: ik was er zelf bij.

Alles met alles duurde het nog ruim een uur voor ik de voet van het Nitrockgebergte bereikte. Het Nitrockgebergte heeft een uitgestrekt stelsel van scherpe en grillige rotsachtige pieken en kloven. De wind huilt er onophoudelijk en maakt het gebied angstaanjagend en onvoorspelbaar. Het Nitrockgebergte is een plek van geheimzinnigheid en gevaar, waar alleen de meest vastberaden helden zich aan wagen.

Via een smal geitenpad trok ik dus de bergen in. Omdat de avond begon te vallen moest ik op zoek naar onderdak, en onderdak in de bergen betekende vaak een grot. Ik bleef het pad volgen tot aan een splitsing waar een reus van ruim twee en een halve meter me tegenhield. Zijn hele lichaam was voorzien van een ijzeren harnas, waardoor hij amper kon bewegen. Een ijzersmid zou kapitalen aan hem kunnen verdienen. De reus hield een hellebaard vast. De houten stok was minstens drie meter lang en de bijl kon me met gemak doormidden splijten, of hij nam me op de haak en wierp me kilometers ver weg. Ik kon niets anders doen dan de hellebaardier mijn mooiste glimlach tonen.

“Wat moet jij hier?” bromde de hellebaardier terwijl hij in de houding ging staan. Dat ging door het gewicht in slow motion. Het was best grappig om te zien.

“Ik ben Danny Tucker en met een heel belangrijke missie bezig en u moet me doorlaten, meneer,” antwoordde ik beleefd. Ik vermoedde dat de hellebaardier fronste, want zijn helm bewoog op en neer.

“Wie zegt dat?” De stem klonk net zo zwaar als de hellebaardier zelf. Toch leek hij me een vriendelijke reus, want je moet iemand niet op zijn uiterlijk beoordelen.

Ik vertelde hem mijn naam en over de ontvoering van Chassidy en dat haar vader me opdracht had gegeven om haar te redden. Ik zag daar trouwens nog steeds geen heil in. De hellebaardier, zijn naam was Beauregard, zei: “De weg naar de top is lang en gevaarlijk, Danny Tucker. De bende die daar de boel verziekt zijn moordenaars en kannibalen, de Mietai. Ik denk niet dat jij jouw knappe koppie graag op een spies wilt zien staan. Nu kan dat natuurlijk niet, want jij bent dan allang dood en jouw ledematen liggen als heerlijke sappige kluiven in hun vingers en ik krijg...”

“Ja, ja, houd alsjeblieft op, Beauregard. Ik snap het.”

Mijn nekharen sprongen overeind bij de gedachte dat mijn onthoofde lichaam in een overmaatse soepkom werd gaargekookt, terwijl mijn hoofd tentoongespreid werd op een spies. Ik vroeg me tegelijk af wat er lekker aan me zou zijn. Hoewel mijn vriendin ook vaak zegt dat zij me lekker vindt, denk ik niet dat dat door Beauregard bedoeld werd.

“Ik weet een veel kortere en veiliger weg, maar dat kost je wel honderd nix,” ging Beauregard verder.

Nix was de munteenheid op Zolorion. En dit was blijkbaar de andere kant van de vriendelijke hellebaardier - hij was gek op nix. Ik keek hem zo verbaasd mogelijk aan en vroeg: “Wil je me nu soms een poot uittrekken, Beauregard?”

“Als jij niet betaald, Tucker, dan zet ik jouw hoofd persoonlijk op een spies bij die vleeseters. Mij zal daar niets overkomen, weet je, want zo nu en dan wijs ik iemand de verkeerde weg naar boven en...” Beauregard sloeg zijn metalen handschoen voor zijn mond. Ook nu ging dat voor mijn gevoel weer in slow motion, maar het kletterde behoorlijk dat ijzer op ijzer.

Dat dacht ik al, de vriendelijke Beauregard hielp dat volk aan menselijke koteletten en karbonades. Het zou me niet eens verbazen dat Beauregard, boven op de nix van zijn slachtoffers, ook nog eens een overheerlijke steak als beloning kreeg.

“Weet Eastwood wel dat je samenspannt met die lelijke vleesetende verzameling Hannibal Lectors?”

“Wie?”

“Eastwayne.”

“Die gast weet helemaal niets,” bromde Beauregard. “Hij speelt alleen maar de baas over alles en iedereen en noemt zichzelf heerser van Zolorion. Er is maar één man op Zolorion waar ik mijn hand voor in het vuur wil steken en dat is mijn vriend Razor Riley. Razor Riley is de broer van Clinton Eastwayne en wie is die Hannibal Lector?”

Ik gaf hem op dat laatste geen antwoord, want er zat me iets dwars. Waarom had de heer in leer me niet over zijn broer verteld. Deed hij dat uit schaamte? Angst misschien? Ik vroeg het Beauregard.

“Riley kan het niet verteren dat niet hij maar de eerstgeborene Clinton de wettelijke heerser van Zolorion is. Riley raakte door zijn frustraties aan lagerwal en moordde en plunderde erop los. Alleen door het ontvoeren van Chassidy maakt hij een kans om de macht te grijpen. En dat gaat binnenkort gebeuren, Tuckertje. Daar kun jij niets meer aan veranderen.”

“Dat zullen we nog wel eens zien, Beauregartje.”

Razor Riley had namelijk een fout gemaakt door te verzuimen om me om te leggen toen hij er de mogelijkheid voor had. Maar afijn, ik moest mijn gevoel volgen en dat vertelde me dat ik het tegenovergestelde moest doen dan wat de hellebaardier me opdroeg.

“Ik neem de gok, Beauregard. Ik betaal je vijftig nix als jij me vertelt welke weg ik moet nemen.”

Daar moest de reus over nadenken. Ten slotte wees hij naar de linker. Hij nam dus genoegen met de helft. Ik wist genoeg. Ik betaalde hem en nam de rechter. “Hey, dat was niet de afspraak,” schreeuwde Beauregard en hij probeerde me tegen te houden door met zijn hellebaard te zwaaien.

Ik ging er als een haas vandoor, en omdat Beauregards uitrusting veel te zwaar was om een nieuw wereldrecord bergop sprinten te vestigen, liet ik hem al snel ver achter me.

4

Op weg naar de top doodde ik nog een aantal meks. Het waren niet bepaald de slimste wezens die meks, maar mekkeren konden ze als de beste. Halverwege liep ik ook een duistere wapenhandelaar van de planeet Thion tegen het lijf. Hij stelde zich voor als Zibbhon en droeg een zwart kleed die tot over zijn voeten viel en ik zocht tevergeefs naar de zeis.

Na elk woord klikte hij met zijn tong, wellicht vanwege de scharnierende werking van zijn metalen gebit. Van zijn witte ogen ving ik af en toe een glimp op en dat gold evenzeer voor zijn handen en voeten. Die zetten mijn nekharen meer dan eens overeind. Het kwam niet zo zeer door de mismaakte vorm, maar eerder door een teen of een vinger die op het punt van afsterven stond. Zibbhon vertelde verder alleen maar dat hij op weg was naar Naetera, de maan van Zolorion.

Ik vertelde hem ook mijn levensverhaal, en Zibbhon overtuigde me ervan dat ik tijdens mijn missie wel een pijl en boog kon gebruiken. Dat ik nog nooit met een pijl en boog had geschoten was voor hem geen reden om niet te onderhandelen. Na wat pingelen, aan handjeklap durfde ik niet te beginnen, betaalde ik er uiteindelijk zeshonderd nix voor. Ik vond het wel een beetje aan de prijzige kant, maar ook een wapenhandelaar moest eten.

Dat ik niet van wapens hield, wist u al. De pijl en boog kende ik alleen van de indianen, Robin Hood of Wilhelm Tell. Enige oefening zou dan ook geen kwaad kunnen, want ik ben immers geen indiaan. In gedachten verzonken over hoe ik de training aan zou pakken, stapte ik pardoes op een webulu. Voor de egel de pijp uitging, vuurde hij nog snel een groot aantal stekels op mijn andere been af. Vloekend van de pijn kromp ik ineem en dacht aan het wonder dat

me redden kon. Omdat het bloed als smalle watervalletjes uit mijn linkerbeen sijpelde, werd de plas groter en groter. Fuckselfs, wat deed dat pijn, net als het karwei om de stekels uit mijn been te peuteren. Zo nu en dan vroeg ik om een appeltje waardoor de wonden wonderbaarlijk snel heelden. Ik geloof absoluut niet in tovenarij, maar dit kwam aardig in de buurt.

Ik nam me voor om mijn ogen beter de kost te geven, want anders kon het wel eens heel slecht voor me aflopen. Door alle consternatie had ik een aantal appels links laten liggen, dus liep ik terug om die alsnog van de bloem te plukken.

De overige webulus die mijn pad kruisten, vormden tijdens mijn missie geen enkel probleem meer. Ik hoefde er alleen maar voor te zorgen dat ik er niet op stapte. Omdat ik de weg monstervrij wilde maken, trakteerde ik de levende landmijntjes op stenen, waardoor ze veranderden in glibberige mikadostokjes.

Ik hield er een stevig tempo op na, want ik was nog steeds op zoek naar onderdak voor de nacht. Ik vond onderweg nog wat appelbloemen en deponeerde de vruchten in mijn rugzak. Een enkele at ik op om in vorm te blijven.

Het steile pad dat ik volgde werd smaller en was overduidelijk uitgehouwen in de berg. Ik schonk geen aandacht aan wat keitjes die midden op het pad lagen, omdat dit nu eenmaal een gebergte was. Daar kwam je dat soort dingen tegen, toch?

In de verte zag ik een groot rotsblok opdoemen die me de weg versperde. Ik zag geen mogelijkheid eroverheen te klimmen, maar ik had ook geen trek om terug te gaan en Beauregard weer tegen het harnas te lopen.

Vroeger speelde ik veel meer videogames dan tegenwoordig en tijdens zo'n spel moest je naar aanwijzingen zoeken om verder te komen. Dat deed ik hier dus ook. Ik ging met mijn rug tegen de versperring staan en liet mijn blik het pad naar beneden afglijden. Dat pad was iets meer dan een meter breed en de hoge gladde wanden waren dus niet te beklimmen. Op een paar rotsplantjes na was hier nagenoeg geen begroeiing te vinden.

Ik nam een diepe zucht en kwam tot de slotsom dat ik Beauregard om hulp moest vragen en hem er best voor wilde betalen. Haast was geboden, want de schemering omarmde mijn omgeving en als ik niet